

Sonet de Februarie

Flavius Laurian Duverna

Sonet de Februarie

La adierea vântului ușor dinspre apus
Se scurge încet, topindu-se-n ogradă
Pe nesimțite, mantia-i albă de zăpadă
Ce a-nvelit-o, ca un dar ceresc de sus.

Albinele, se pregătesc de promenadă
Și în zbor își fixează calea de parcurs
Spre florile din pajiști și livezi, de dus,
În zilele, ce-or fi senine-n vreme caldă.

Simți în aer, un suflu nou de bucurie
A tot ceea ce-a fost ținut în dormitare
Pân' soarele, va da startul de plecare,

Naturii, să-și înceapă iar cu măiestrie
Dezvoltarea armonioasă a reînvierii,
Dând semnalul cel dorit al primăverii.

Flavius Laurian Duverna
21 februarie 2019